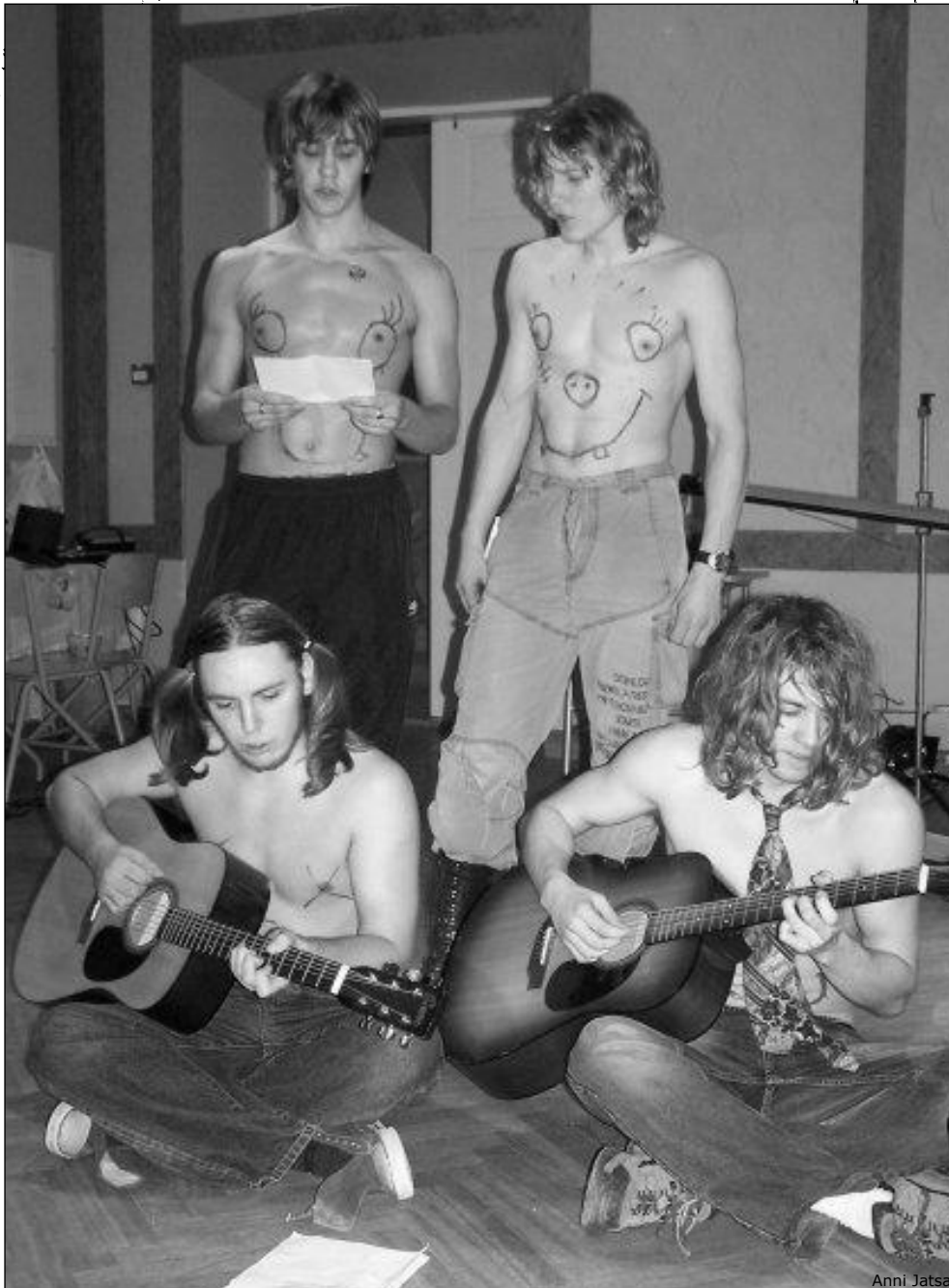

Miiilano

Hugo Treffneri Gümnaasiumi ajaleht | aastast 1925

dets
2006

Pluto skandaalne kostüümi- ja repertuaarivalik pani rahva elama

Talendid šokeerisid ja püüdsid tähelepanu

16. novembril toimunud talentide õhtul astusid lavale 13 väga erinevat staariks pürgivat rühmitust ning üksiküritajat.

Skandaalseimaks neist võib lugeda punk-paroodia bändi

Pluto, kes kandis ette roppude sõnadega laulu, mille sobivus kooli üritusele seati suure küsimärgi alla. Pluto sai auhinna "Parimad loomingu raiskajad" ning võrtsikad kommentaarid tüüri esimehe härra Uve Saare

poolt. Esinejaid oli aga teisigi, alates rebastest ja lõpetades kooli vilistlastega, kes kõik pakkusid meeleolukat vaatamängu.

Loe lähemalt lk 3

LUGEMISEKS

UUS KOGEMUS

lk 3-4

Treffneristid on leidnud, et koolimajas võib veeta ka öid

ÕPILANE

lk 10

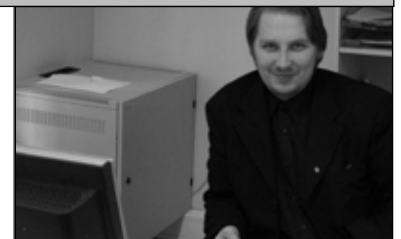
Lubage esitleda: Tema majesteet Laivi Suurväli

ÕPETAJA

lk 6-7

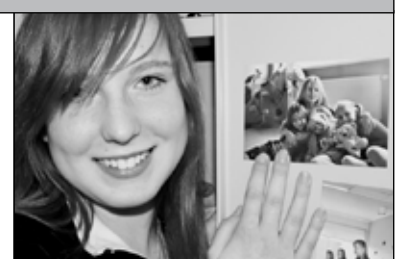
Rain Lõpp elab tänases päevas

HEAD INIMESED

lk 8-9

Õpilased, kes annavad endast kõik, et maailm oleks parem paik

JUHTKIRI

Kõigepealt maine ja siis kool

Arutasime Miilangu toimetuses, et kellest seekord persoonilugu teha. Mõtlesime, et võiks olla keegi loodusklassist. Pähe tuli Laivi. Mõeldud - tehtud. Alles hiljem tuli välja, et tegemist on hoopiski reaalklassi neiuga. Midagi pole küll katki, kuid see on näide sellest, kuidas tänapäeval on maine väga olulisel kohal, kuid väga sageli ka ekslik.

Palju on räägitud viimasel ajal Eesti Ekspressi riigieksamite tulemuste põhjal koostatavatest koolide edetabelitest. Kas need tulemused on õiged? Kas neid tuleb üldse avaldada? Kas need ei muuda mõningaid koole "liiga elitaarseteks", rikkudes samaaegselt teiste koolide mainet?

Mina hakkasin mõtlema sellele, et kui neid tabeleid ei tehtaks, mille järgi siis üks noor inimene peaks kooli valima? Koolimaja kaukus kodust taset just ei näita. Valikained aga on kõikides koolides peaaegu samasugused. Just kooli eksamitulemuste põhjal saab tase-dest kõige paremini aimu.

Samas annab koht tabelis koolile mingisuguse kohustuse. Kas siis tipus püsida või sinna pürgida. Seega valmistatakse abituriente võib-olla ka paremini ette. Ehkki 8 tundi matemaatikat nädalas (või päevas??) ei pruugi just eriti ahvatlev tunduda, on sellest eksamil suure töönaosusega kasu. Õpilased saavad paremad tulemused ja kool oma koha Tabelis. Kuid eksamitulemused pole veel kaugeltki kõik, mis loeb. Igasugune ajakirjanduses kajastamine on tähtis ning tavaliselt pannakse just probleemid kõige suurema kella külge. Kõik vähegi kõmuline üritatakse juhtkonna poolt seega juba eos hävitada. Mõtlemine paneb aga see, et kas mõnikord ei pinguta juhtkond maine hoidmisel üle?! Näiteks sattus üks õpilane hiljuti direktori kabinetis, kuna tegi portaalis Orkut mitte-kooli-mainega-sobiva kommuuni. Nii et olge ettevaatlikud, kus oma kooli nime või initsiaale kasutate!

Niisiis, tänapäeva infoühiskonnas tuleb olla alati valvel, mida sa avalikult ütled või teed. Seintel on tõesti kõrvad ning need kõrvad pole sugugi heatahtlikud!

Aga mina siiski võtan selle riski ja ütlen teile kõigile avalikult:

HÄID JÕULE, KALLIS KOOLIPERE!

Teeme jõuluks kooli korda!

Nüüd on siis aeg sealmaal, et paari päeva pärast aetakse kõik treffneristid oma koju jõulupühasid pidama. Ei mingeid õhtuseid saalihokitreeninguid ja näiteringiproove enam. Enne kaheksandat jaanuari meil koolimaja asja ei ole ning selle üle on kõigil päris hea meel. Minul igal juhul on küll.

Aga ühe asja üle oleks mul veel hea meel. Ma oleksin väga rõõmus, kui me enne jõuluvahetajale minekut ajaksime üheskoos ühteist korda.

Kõigepealt elementaarsed asjad. Teeme nüüd nii, et kõik hakkavad ennast ilusti soojalt riidesse panema. Nagu meile ikka aeg-ajalt meelde tuletakse, pole treffneristi võimuses radiaatorinuppe kruttida. Seega on ainsaks võimaluseks lihtsalt hommikul rohkem riideid selga panna. Niimoodi on endal soojem ja klassides-koridorides kohtab vähem luristavaid ja kõhivaid õpilasi. Ja veel - olgem kenad ka koristajatädi vastu. Sisendage endale, et sussid on ägedad.

Seejärel võiksime kõik natukeseks ajaks eksamid ära unustada. Ma ei hakka üldse rääkimagi sellest, mitu korda üks või teine õpetaja viimase nelja kuu jooksul oma tunnis sõna "riigieksamid" kasutanud on. Eks igaüks peab endale kuidagi leiba teenima ja mõned vaesekesed on sattunud erialale, mis tihtipeale seisnebki selle sõna korrutamises. Aga ka õpilased võiksid üritada teha nägu, et on normaalsed inimesed ja et nende elus on muudki peale kevadise geograafiaeksami. Sellel aastal on inimesed kuidagi eriti vara alustanud oma eksamijuttudega ja ma arvan, et kõige õigem oleks sellised asjad eos lämmatada.

Veel peaksime üritama üksteise vastu head olla. Lepime niimoodi kokku, et abituriendid ei halise enam selle üle, kui rumalad on rebaseid. Ja rebaseid ei pea endast eakamaid seniilseteks vanainimesteks. Sellist asja tuleb mõnikord ikka ette ja eriti kena see pole. See on ju nii-

Hanna Nõmm

kuinii teada, et kaheteistkümnendikel on rohkem kogemusi ja seda nad enamasti enda teada ei jäta. Ja eks nad tundu kümnendikele vahel üsna mõttetud ja ülbed, aga no tõesti. Milleks meile sellised arvamusalvused, mis lõppude lõpuks kusa-gile välja ei vii?

Siinkohal tuletaksin ma meelde, et vahel on päris tore teha üksteisele pisikesi üllatusi. Mina olen näiteks mõelnud, miks pole keegi veel aidanud õpetaja Jürgensteinil tema kalli haamri alust ära parandada. Kasutab ju teine seda igapäevaselt lobamokkadest treffneristide ohjeldamiseks. Ja kunstiajaloo tunnis võiks laua peal hoida kahte pastakat - kui kaasõpilasel enda oma tühjaks saab, siis on tal võimalik kähku naabri varupastakas haarata ja kadu pole suurem kui pool lehekülge tihedat teksti.

Lõpuks kutsun ma kõiki üles vahetajal ennast korralikult välja puhkama. Avage oma kingitused ja laulge koos perekonnaga mõned jõululaulud ning seejärel magage paar ööpäeva järjest. Vahepeal on lubatud üles tõusta, et verivorsti süüa. Aga ainult korra, sest uuel aastal alustame uue hooga ja siis pole treffneristil enam aega talveund magada.

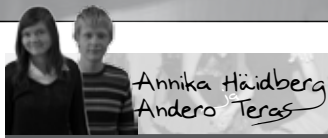
MIILANG

www.htg.tartu.ee/miilang

miilang@htg.tartu.ee

Peatoimetaja: Kadri Inselberg Foto: Tarvo Metspalu,
Küljendus: Jaan Kalmus Anni Jatsa, Tiia Vahula
Veeb: Kaarel Nummert Juhendaja: Age Salo

Toimetus: Maria Sootak, Teele Saarestik, Madis Järvekül, Liina Ilves, Anders Teras, Robert Nutt, Kertu Vider, Anni Jatsa, Karl Haljasmets, Liiri Oja, Hanna Nõmm, Tiit Tedrema, Kaisa Kulasalu, Mari Lust

Annika Häidberg
Andero Teras

Treffneris leidis aset tähesadu

16. novembril toimus Hugo Treffneri Gümnaasiumis talentide õhtu, mida korraldatakse üle ühe aasta, et leida üles koolis pesitsevad staarid.

Ürituse populaarsus oli suur ja seda nii osavõtjate kui ka publiku poolest. Hea oli näha, et kaasa oli tulnud elama nii kümnendikke, üheteistkümnendikke kui ka kaheistkümnendikke. Lisaks praegustele õpilastele oli publiku seas ka vilistlasi ning nemad pakkusid ka õistlusel konkurents.

Ürituse käigus võis näha etteasteid laulude ja tantsude näol, aga ka kitarrimängu, näidendeid, luulekavu ja rütmikat trummipulkadega etteastet. Kõiki esitusi jälgiti huviga ning elati kaasa ja toetati omasid.

Kõige suurema kaasaelamise osaliseks sai grupp nimega "Pluto", kelle etteaste oli kooliürituse kohta veidi ebaharilik. Nimelt lauldi roppude sõnadega "vürtsitatud" laule, kui neid nii saab nimetada. Kusjuures üks žürii liige oli direktor Ott Ojaveeri 7-aastane tütar. Kuid nemadki said oma auhinna kätte - "Parimad loomingu raiskajad". Auhinna kätte andmisel tsiteeris huvijuht Uve Saar Eino Basikinit, öeldes, et hea nali on see, mis jääb ülespoole

püksirihma, sest kõik, mis jääb allapoole, selle üle naeravad kõik niikuinii. Ja sellepärast, et ei oska midagi muud teha. Hästi öeldud.

Talentidele jagati välja eripreemiaid ja kolm paremat kohta. Esile tõsteti näiteks 10.d klassi näitlejatetrupp, kes esitas näidendit "Kalevipoeg" veidike teistsugusel kujul, kui see tegelikult olema peaks. Eripreemiatega pälviti veel mitmeid - kitarriste, näitlejaid ja lauljaid.

Õhtu venis aga oodatust pikemaks. Ja seda auväärt žürii otsuse tegemise tõttu. Plaanitud kahekümnest minutist sai lõpuks ligemale tund. Oli see viivitamine siis vajalik selleks, et mõelda välja need suurepärased kommentaarid või nähti vaeva diplomite kirjutamisega, et oleks ikka võimalikult ilus ja korrektne käekiri? Oli kuidas oli, aga lõpuks jagatigi välja auhinnad ja võitjateks krooniti Jaana ja Inge, kes esitasid vapustava luulekava, mille nad olid ette valmistanud Betti Alveri konkursi jaoks.

Üldiselt võis tõdeda, et paljudkiidetud talentide õhtu on tõesti huvitav ning tore üritus. Võib-olla peaks rohkem pöörata tähelepanu selle ürituse reklaamimisele.

Foto: 2x Anni Jatsa

▢ Kristian, Tormi ning "Kodus ja Vöörsil"

Intervjuu võitjatega Inge ja Jaanaga:

Kuidas tunne on?

Ootamatu! Me ei oodanud seda üldse, sest meil enda arust läks väga sassi. Me polnud nädal aega proovi teinud. Sõnad läksid sassi, lavapaigutus oli vale koha peal, muusika läks liiga vara kinni. Sõnad enam-vähem... No nii sassi ei läinud, ühe salmi vahetasin ära.

Miks te just selle tüki valisite? Kas keegi juhendas teid?

Ei, meie ise! Jaana lisab: Mina juhendan Inget, Inge mind. Tegime ta Betti Alveri jaoks, tahtsime juba eelmise aasta teha mingit naiseteemat ja kasutasime ära selle, et Betti Alver on naine ja panime selle sinna sujuvalt sisse.

Tundsate end kui kalad vees?

Jah, seal konkursil saime ju edasi finaali, mis toimub Jõgeval.

Kaua te tükki õppisite?

Valmis tegime kolme päevaga, aga noh sellest ajast peale oleme proove teinud.

Õösel magada saite, närvi sees polnud?

Aeh, ei, täiesti rahulikult. Betti Alveri konkursi ajal ka, me ei läinud võitma tegelikult.

Mis oli teie sõnum publikule?

See oli sellest, kuidas naine muutub. Et ilu on oluline, kuid see pole alati kõige tähtsam. Nendel slaididel oli ka näha, et alguses oli ilus naine Willendorfi Veenus ja nüüd on mingi piitspeenike Tyra Banks.

Mis nüüd edasi? Hakate suuri lavasid vallutama?

Noh, mõlemad tahame näitlejaks saada. Eks siis näis, mis saama hakkab!

LÜHIDALT

Mart Laar meie majas!

1. detsembril, kooli 123. aasta-päeval külastas Treffnerit härra Mart Laar.

Mart Laar, kes sai hiljuti Milton Friedmani auhinna majanduse edendamise eest, pidas Treffneris kaks loengut - üheteistkümnendikele ning abiturientidele. Peateemadeks oli Eesti areng ja majandus läbi aja, eriti aga pärast 1991. aastat, kui saavutati vabariigi seisus. Loengus oli huvitavaid võrdlusi teiste riikidega ning leidis ka üleskutseid Eesti edu jätkamiseks, sest just praegused gümnaasistid peavad Eesti elu edasise arengu enda kätte võtma.

Treffneristid näitasid KoKoKo' oma teadmisi

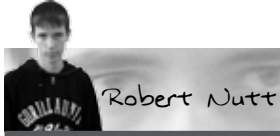
10. ja 11. novembril käisid treffneristid meie kooli au kaitsmas kolme kooli kohtumisel (KoKoKo).

KoKoKo toimus sel aastal Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumis ja treffneristid kogusid jällegi hulgaliselt esikohti. Kunstiajaloo ja vene keeles saavutati suisa kolmikvõit, ajaloo kaksikvõit, aga ära võideti ka inglise kirjanduse võistlus. Kolmandaks osavõtjaks kooliks oli Tallinna 21. keskkool. Üritus ise oli meeleolukas, mängiti võrkpalli, tehti ajalehte ning tantsiti poole ööni.

Vesipiip - pro või contra

16. novembril toimus meie majas väitlus "Vesipiip alaealistele - pro või contra?" ning samal teemal ka Põhja-Eesti Regionaalhaigla kiirabiariisti Mare Liigeri loeng.

Ürituse korraldajaks oli Tartu Linnavalitsuse tervishoiuosakond ning põhjuseks oli see, et 16. november on rahvusvaheline päev "Ei suitsetamisele". Väitluses loosisi kaks meeskonda, kes väitlesid vesipiibu ohtuse üle. Mõlemal meeskonnal oli küll häid argumente, kuid võitjaks tuli siiski "contra" meeskond. Vahepalaks kõlasid meeleolukad klaveripalad Miina Härma gümnaasiumi abiturienti, Lauri Lehtsaare esitusel. Ürituse lõpetas kiirabiariisti Mare Liigeri loeng, mis võttis kokku väitluses esitatud faktid ning milles toodi dokeerivaid näiteid sellest, mis tegelikult tänapäeva noortega toimub.

Robert Nutt

Kõlav heli päästab valla mürareostuse, Võrratu voog liigub alla, lastes valla vaikuse teotuse.

Missugune peaks olema kool pärast tunde? Vaiksem kui pühakoda öösel, tühjem kui inimtühi kõrb, helitum kui lõputud jääväljad tuulevaikus.

Kool on koht, kus oodatakse; oodatakse vabanemist. Jah, tunnis võib tõesti huvitav olla, kuid sügaval sisimas ootavad kõik salamisi hetke, mil pääseb koju, kus ema, punamummuline põll

Koht, kus olla?!

ees, ukse peal lehvitab ja sööma kutsub. Tegelik elu on siiski teistmoodi kui treffneristi vaarikamoosine unenägu.

Kool pole enam koht, kus käiakse ainult õppimas, siin jätkub ka pärast õppetööd vilgas tegevus. Kool on muutumas vabaajakeskuseks. Koolis saab tegeleda näitlemise, tantsimise, väitlemise, pallimängu ja muuga. Samuti on mitmetele õpilastele kool ka hea koht Interneti kasutamiseks. Enamasti on pärast tunde kool täis ootajaid - kellel on huviringini aega, kes ootab kellegagi kohtumist. Pärast suure massi lahkujaid täi-

dab koolimaja eelkõige vaikus. Üksikud jutustajaid võib siiski kohata, kuid ka nemad ei räägi täiel hääl, pole vajadust ning tahtmist lõhkuda rahu. Üksik koristaja tõmbab vaikselt lapiga üle põrandad...

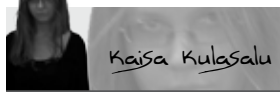
Vaikus - see võrratu heli täidab me kooli, võti krigiseb tasa ning üks kriiksus vaikselt.

Ringi sibavad üksikud hiired sellest ei hooli, Ja kadunud on valgus päiksel.

Siis käes on täiuslik heli, See ideaali väikene veli.

Vaikus.

Kool on teine kodu.

Hetked luule ja teatriga

Kaisa Kulasalu

"Kui armastada sind - siis kunas, kunas, kui mitte nüüd?" küsisid õhtujuhid, neiu ja noormees, üksteiselt ja kõigilt ümbritsevatelt. Rohkem kui sada inimest ühendasid nukra väikelinna porises pargis pimedas sügisõhtus käed. Igaüks neist on viinud ringi keskele mälestussamba jalamille küünla ja tulnud tagasi oma kohale teiste vahel. Meenutatakse Betti Alverit, poetessi, kelle kodumaja jääb sellest pargist vaid sadakonna meetri kaugusele. Tema sünnist on möödunud sada aastat ning Jõgeval korraldati luulepä-

evad. "Tähetund" möödus seepärast eriti pidulikult.

Luulepäevad toimusid juba kolmeteistkümnendat korda. Igal aastal toimuvad maakondlikud eelvoorud, kus selgitatakse välja luulepäevadele sõitvad näiteringid. Õiguse Tartu linna esindada on juba aastaid võitnud treffneristid. Sel aastal sõitsid Jõgevale lausa kaks meie kooli näitetruppi: üheteistkümnendike näitering Helgi Teringu juhendamisel etendusega "Elulaev" ja Hüpnootiline Egoist, mis koosneb kahest abiturientidest, kes koostasid, lavastasid ja esitasid luulekava "Naine muutub ajas". Üheteistkümnendike

trumbiks oli suure näite-seltskonna ühtselt töötama panemine, vaimukas, kuid mitte labane luuletõlgendus ja läbiv huvitav laevateema, mis sidus erinevad üksikodad tervikuks. Hüpnootiline Egoist pani naise ilu särama läbi tehnika, teksti liikumise ja kostüümide hea valiku.

Sel aastal võistlesid Jõgeval lavameisterlikkuses ja luule tõlgendamise oskuses 34 gruppi. Esikohad jäid meie kooli esindajatel seekord saamata, kuid luuletusi südamesse viia ja kõlama panna õnnestus meie truppidel küll.

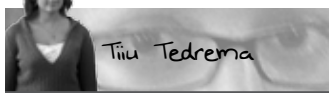
Mil muul ajal armastada teatrit ja neid, kui mitte nüüd?

Foto: Anni Jatsa

12. e klass korraldas ööbimisega vanakooli klassiõhtu, kus jätkus juttu peaaegu kogu ööks.

Koolimajas võin veeta nii päevad kui ööd

Tiia Tedrema

Selle õppeaasta mõnel hommikul võis enamik teist sattuda peale imelikule vaatepildile: kooli peal sibib ringi kahtlaselt palju õpilasi, kõik on rõõmsameelsed ja padjanägudega ning WC-s on peegliesised vallutatud hammastepesijate poolt. Põhjüst kõigele sellele ei tule kaugelt otsida. Kolm julget klassi võtsid õpetajate algatusel ja enda huvi ajel ette ning veetisid öö koolimajas.

Kust sai kõik alguse?

Artikli jaoks küsitlusi läbi viies tuli välja, et alginitsiatiiv tuli õpetaja Helgi Teringult, kellel alati sääraseid huvitavaid ideid jagub. 11.d klassi õpilase Liina sõnul oli see idee õpetajal juba pikemat aega olnud ning klassi positiivne meelestatus ta selleni lõpuks viiski. Et mitte segadust tekitada, siis tuleb ära mainida, et tegu polnud lihtsalt olengetega, vaid need olid omade eesmärkidega. 11.d jaoks otsis Helgi Tering välja suurema hulga raamatuid kindlatelt kirjanikelt, mida ühiselt luge-

ma hakati. Hiljem jagati kõik rühmadesse ja oma fantaasiat kasutades tuli välja mõelda huvitav viis, kuidas teistele loetust oma elamus edasi anda. Hea kirjanduse ja mõnusa seltskonna seas lendas aeg kiiresti ja ühiselt mindi magama võimlasse. Romantilise alguse päevale andis ühiselt katusele vaatama mindud päikesetõus, mida ei suutnud isegi hommikune udu rikkuda. Omalt poolt lisas Tormi: „Koolimajas oli tegelikult nii kodune tunne. Lisaks väärtkirjandusele sai õpetajaga lähemalt juttu ajada ja lepiti kokku, et see aasta, kui vähegi võimalik, võiks veel midagi samasugust korda saata.“

Muinasjutud enne uinumist Kui ühes 11.c klassi kirjanduse tunnis selgus, et pooltele pole lapsepõlves vanaema või ema enne magamajäämist muinasjutte ette lugenud, pakkus õpetaja Tering ka neile võimalust ööbida koolimajas ja üheskoos nautida vanu muinasjutuklassikuid nagu näiteks vennad Grimmid ja Hans Christian Andersen. Elevust jätkus kõigile poole ööni, kuid selleks, et järgmisel päeval koolis vastu

pidada, mindi võimlasse matidele magama. „Õpetaja jäi meiega väga rahule ja kartus, et ta öösel magada ei saa, oli ilmaasjata. Uni oli võõras kohas üllatavalt mõnus ja muidugi oli seljataga raske koolipäev ning sündmusterohke õhtu,“ kommenteeris 11.c õpilane Kreete. Tundub, et meie koolimaja katusele avanevas vaates on midagi erilist ja päikesetõus lausa tõmbab inimesi, sest ka nende klass alustas hommikut katuseelkäiguga.

Vanakooli klassiöö

Natukene erines 12. e klassi koolimajas veedetud öö. Nemad käisid õpetaja Age Salole ühiselt välja idee korraldada klassiõhtu, mis meenuks põhikooliaegseid pidusid. Ettevalmistused algasid juba nädal varem ja olid põhjalikud - tehti kartulisalatit ja kooki, teed ja kohvi. Kogu õhtu oli sisustatud seltskonnamängudega, kust osalemisest polnud ka õpetajal mingit pääsu. Peale mängude vaadati ühiselt edukalt korda läinud õpetajapäeva videot. Erinevalt teistest kahest klassist käisid kahe-

teistkümnendikud öist Tartut katusele imetlemas ja tundub, et sellest on saamas lausa traditsioon, et Treffneri katusele vähemalt korra siin õppimise ajal satud. Ka hommikusöök oli klassi tüdrukute poolt ette valmistatud ja sööki jätkus lausa ühiseks lõunaks. Kuigi emotsioonid, mida asjaosalised sellest ettevõtmisest said, olid üdini positiivsed, sain ma küsimusele, kas seda üritust plaanitakse veel korrata, kahjuks eitava vastuse.

Ma arvan, et paljud lepivad ütlusega, nagu oleks keskkool nooruse parim aeg ning need kolm aastat mööduvad lausa lennates. Enne, kui sa tähelegi paned, on see aeg elust möödas ja sa ei puutu kokku kooliaegsete tuttavatega. Argipäevasele koolirutiinile pakuks head vaheldust selline klassikaaslaste ühendav üritus nagu need kolm koolis ööbimist. Kuigi mõlemad 11.ndad klassid on kindlal arvamisel, et seda korratakse, tasuks ka ülejäänud klassidel millegi sarnase kordasaatmisele mõelda. Kui mitte praegu, siis millal veel?

Printsess, kes vihkab pehmeid ploome ja armastab ilu

Laivi oleks tahtnud elada hipideaegses Ameerikas ja majade seinad pilte täis maalida.

Foto: 3x erakogu

Olete juhuslikult kunstiklassi lähedal ja teist tuiskab mööda üks pisike tüdruk: see imearmas kahar seelikuke, need veidi nukitsamehelikud juuksed ja suur seljakotitäis pintsleid-värve. Lubage esitleda: Tema Majesteet printsess Laivi Suurvälgi 12.B klassist.

Intervjuu jaoks kohta otsides Laivi aina itsitab ja itsitab.

*- Mis on ???
- (katab veripunaste küünite välkudes näo) Ma ju üldse ei saa aru, et miks just mina??!
Miks te minust tahate kirjutada?? See on nii imelik! Miks? Miks? Miks?*

Ei ole imelik...

Nimi on hoopis imelik.

Küsin Laivilt, miks tal selline nimi on. Tüdruk räägib asjalikult toonil, kuidas tegelikult oli isal hoopis teine variant välja mõeldud, aga ema tahtis just nimelt „Laivi” panna. Põhjus lihtne: ühel peol kohatud nai-

ne nimega Laivi tundus olevat sümpaatne. Irooniline, et just peod on kohad, kus Laivil oma nimega probleeme tekib. Valju muusika tõttu küsitakse lugematuid kordi: misasja? Mis su nimi on??

Treffnerisse tuli Laivi „lihtsalt”. Õpetajad Laivi põhikoolis - Lähte Ühisgümnaasiumis - ütlesid, et mine. Ja Laivi tuli. Matemaatikaõpetaja Lähnel soovitas tüdrukul ikka Treffneri reaali proovida ja nii Laivi tegigi. Praegu ta mõtleb küll, et oleks võinud hoopis humanitaarharusse tulla, sest siis ei peaks religiooni ja filosoofiast valikainetena võtma. Laivi lemmikaineks on hoopis Helgi Teringu kirjandus. Aga eks see ole tagantjärele tarkus ja pealegi pole tal tõttõelda näiteks matemaatika vastu mitte midagi. Loogiline aine ju. Seega ei arva tüdruk, et ta päris vales harus oleks.

Laivile meeldib Treffneris. Eriti nautis ta esimest aastat, sest siis oli tõesti k õ i k uus: nii klassikaaslaste-sõbrad kui ka õpetajad. Nüüd, olles abiturient, tunneb

Laivi, et on aeg avastada taas uusi kohti.

Laivi ja Kunst.

Laivile meeldib kunsti juures Protsess iseenesest. Tüdruk on lõpetanud Tartu Lastekunstkooli ning praegu võtab maalimine ja „igasuguste-juppide-kleepimine” suurema osa tema vabast ajast. Laivi räägib, et maalides jõuab ta pea kõigest mõelda. Millised on mõtted, sellised on maalid. Seega ütleb tegelikult iga maal kohutavalt palju: iseasi, kuidas teised inimesed seda välja loevad. Laivi jaoks omab iga pilt erilist tähtsust.

Vahepeal oli tüdruk kindel, et tahab pärast Treffneri lõpetamist kunsti edasi õppida. Eks ta läheks nüüdki, aga vaid välismaale. Eestisse jäädes valiks ta mõne teise eriala. Midagi, millega ikka tööle saaks. Mõnes teises riigis oleks ehk ka kunstiharidusega üht-teist peale hakata. Vähemalt huvitav ja uus kogemus. Eestis jääb nagu midagi puudu.

Tegelikult pole Laivi lähemalt uurinud, mis erialasid täpselt Eesti ülikoolides üldse paku-

takse. Talle kukuvad võimalused lihtsalt sülle. Ja nii Laivile meeldibki. Tüdruk pole eriti rabeleja-tüüp. Laivi ei suudaks ettegi kujutada, et ta peaks hakama praegu avaldusi-taotlusi täitma. Tüdrukule „konkreetset-ei-meeldi-planeerimine”. Ja samas on kõik head võimalused senini Laivi juurde ise tulnud ja see tundubki talle õige lahendus.

Näitus nimega „Näitus”

Mõte oma Näitusest oli Laivil juba ammu. Ja ühel septembrikuu reedel otsustati koos sõbra Atsiga, et on õige aeg Zavoodi minna ja küsida luba sinna näitus üles panna. Nii tehtigi: laupäeval said üles pandud Laivi maalid ja Atsi fotod ning pühapäeval oli juba avamine. Töö kiire ja korralik. Laivi ise jäi Näitusega rahule. Tüdrukule meeldis eelkõige „see algus ja ettevalmistamine”.

Kes sel korral näitusele ei jõudnud, ärgu muretsegu: Laivil on salaplaan varsti veel oma maale kuhugi üles riputada.

Laivi ja „esimesed kohad” „Ega ma just mingi spordimees

➤ Meie printsessile meeldivad ilusad värvid ja suurlinnad, kus saab säilitada mõnusa anonüümsuse.

ole. Aga kui ma 12 olin, siis käisin judovõistlusel ja sain esimese koha. Kehalise kasvatuse õpetaja ütles aga kindlasti, et ma pole aktiivne. Ja ma polegi!" naerab Laivi. Ta leiab, et ei tunne vajadust spordi järele, kuigi „ema ostis Arena klubi-kaardi ja nüüd võiks ju ujumas käia”.

Tüdruk loeb palju. Hetkel meeldib talle Tõnu Önnepalu ja Milan Kundera looming ning mõnikord loeb Laivi vanu Vikerkaari.

Kord kirjutas ta ise ühe luuletuse ja võitis esimese koha.

Sügisel läks Laivi fotoringi, sest talle meeldivad ilusad pildid, ilusad kaadrid, ilusad värvid. Ja nüüd otsis ta välja oma iidse kaamera ning ostis sellele mustvalge filmi, mille ta kavatses hiljem päris ise ilmutada. „See on nii põnev!”

Samas ei ütles ta ära uuest ja väga heast digikaamerast. Itsitades kutsus ta üles oma koolikaaslasi ja Miilangu lugejaid, et need talle uue fotoaparaadi kingiks. Modellindusest.

Nagu kõik muugi, kukkus ka võimalus olla juuksemodell Laivile lihtsalt sülle. Klassiõde arvas, et ta sobiks ning viis tüdruku õigete inimestega kokku. „Mulle öeldi, et ma olen ideaalne ja nädala pärast on Riias esimene võistlus,” jutustab Laivi.

Tüdruku jaoks oli see lihtsalt „super” võimalus, kuna talle on alati meeldinud riiete proovimine-sobitamine ilu nimel. Ja olla modell: soeng, riided, meik

- tähendab ju kogu komplekti korraga! Kahjuks jäi seekord võistlus ära, kuna lätlastel olid korralduslikud probleemid.

Laivile meeldib inimesi vaadata. „Käid suures linnas näiteks, seisatud kesktänaval ja jälgid mööduvaid inimesi. Igal pool ummik, rahvast nii palju. Mulle meeldib! Võõras linn pakub mõnusat anonüümsust. Tartu seevastu on selline väike koduke....” (ohkab) Tüdruk oleks hea meelega elanud hipideaes Ameerikas. Tal oleks maalinud majade seintele suured-suured pildid. Ilu pärast.

Laivi kadestab ja austab inime-

si, kes oskavad laulda või pilli mängida. „Ma nii tahaksin endale ilusat lauluhäält,” õhkab ta. Tegelikult on Laivi ise ka laulupeol käinud ja kaare all seisnud. Juhtus nii.

Laivile ei meeldi liiga väikesed kohad. Näiteks liftid. „Mulle ei meeldi tunne, et ma ei saa välja. Vihkan üle kõige ahistatuse tunnet. Ükskõik, kas füüsilist või vaimset. Ning neid pehmeid kuivatatud ploome ei salli ma ka...!” (naerab kavalalt)

Andekas printsess. Tuleb. Näeb. Võidab. Kroon tal juba kindlasti on, nüüd oleks veel vaja päris oma kuningriiki...

➤ Tol ajal Laivil (paremal) oma nime selgitamisega veel muresid ei olnud.

ARVAMUS

Mari Valdur

12c

Laiviga seoses meenuvad mulle esmalt värvijoad, it-sitused ja mõtlemine. Tal on võime oma energiat hoida ja õigesse kohta suunata. Laivi on kohutavalt särtsakas ja vahel ka tujukas, mis muudab temaga koos veedetud aja väga põnevaks. Laivi mõtleb palju. Ta kirjutab luuletusi ja tühjadele mahlapakkidele salafilosoofiat. Ma tahaksin, et ta leiaks kunagi täieliku hingerahu, kuigi usun, et see mõjuks ta kunstile laastavalt. Ja tahaks Martale pai teha. Marta on Laivi kass, ma polegi kindel, kas ta on Laivi moodi või Laivi Marta moodi. Küllap on ikka Laivi üks tõeline kass-tüdruk.

Helgi Tering

Õpetaja

Laivi võitis mu paadunud õpetajasüdame eesti keele ja kirjanduse tundides sellega, et oskas salapäraselt naeratades öelda oma arvamuse, mis sageli läks risti vastu teiste klassis kõlanud arvamustega. Mõtete erinevus-paljusus lisas klassi hapnikku.

Laivis on isetut rõõmu selle üle, mida ta parajasti teeb: kord näen teda Sadamateatris ebatavalises kostüümis üle lava hõlju-mas; teinekord tuleb koridoris vastu ning pakub koolipäeva lõpus kustunud pedagoogile AURA mahla.

Kõige soojem tunne on aga igapäevaselt klassis: jalad lõua all, veidi mõtlikult-vaikselt naeratades elab ta oma värvilises maailmas nagu Muumitroll.

Laivi 10 lemmikut

Lill: Kullerkupp

Riik: Ameerika

Loom: Marta

Ajakiri: Elle

Kunstnik: Laurentsius

Raamat: Jean- Michel Basquiat

Laul: The Death and Resurrection Show (Killing Joke)

Söök: Kirsid

Inimene: Ilus

Värv: Särav veinipunane

Kui mitte arvestada Kõpilaskogu, leidub Treffoonias teisi, kes tahavad aidata abivajajaid. Harilik treffnerist ei pruugi aru saada, kuidas leidub meie koolis inimesi, kes lisaks oma mõrvarlikele õppekohustustele leiavad aega ka vabatahtlikkusega tegeleda.

Kerli Lubja (10.d), Liis Serk (10.d), Annika Häidberg (10.e) ja Marie Abel (12.e) tegelevad kõik omal viisil ja moel omakasupüüdmatu tegevusega. Nad ei saa selle eest enamasti avalikku tunnustust, kuid jätkavad siiski.

Abi on alati kõikjal tarvis, olgu see laste päevakodus või suurejooneliste ürituste korraldamisel. Kui kunagi on olnud soov teha midagi teiste tarbeks, siis nüüd on sobiv just sobiv võimalus. Jõulud on tulekul ja kätte on jõudmas jagamise aeg!

➤ Kerli sõnul annab vabatahtlik töö hingerahuga, et oled maailmas midagi head teinud.

Head inimesed, kes muudavad maailma

Annika Häidberg

Kuidas sa vabatahtlikuks said? Kust tuli idee, miks olid nõus?

6 kuud tagasi astus minu juurde noor naisterahvas, kes kõnetas mind inglise keeles. Ta küsis minult, et kui ma saaksin maailmas muuta ühe asja, siis mis see oleks. Ma mõtlesin veidi ja vastasin, et arvatavasti rassismi. Edasi kutsus ta mind ühele loengule, mis leidis aset Vallikraavi 8 asuvas majas. Seal tutvustatigi mulle organisatsiooni W-CORP, kus praegu aktiivselt vabatahtlikuna käin. Loengule selgitati organisatsiooni põhimõtteid ja kohal olles tekkis tunne, et ka minul on võimalik midagi ära teha.

Mis on organisatsiooni põhimõte? Millega nad tegelevad?

World Corp tegeleb paljude erinevate asjadega, kuid kui peaksin välja tooma ühe põhimõtte, siis oleks see maailma muutmine paremaks paigaks. Maailm on justkui üks suur perekond. Seda teostavad nad erinevalt.

Kuna W-CORPil on aktiivseid kontoreid üle maailma, tegelevad nad paiguti ka erinevate probleemidega.

Mida sina seal täpselt teed?

Mina isiklikult aitan korraldada üritusi Tartu Lasteturvakodule. Olen näiteks osalenud järelvaatajana Jäneseraja piknikul, filmiõhututel, mänguõhututel jne. Praegu olen kaasatud selle aasta jõulupeo korraldamisse. Mina teen kaasa päkapikuna! Lisaks sellele käin Tallinnas seminaridel ning osalen loengutes.

Mis teemal on teie loengud?

Teemad on enamasti seotud organisatsiooni tööga. Kuidas inimesest kasvatada paremat inimest jne.

Mis on sinu kõige erilisem ja meenutusväärsem seik, mis on seotud sinu vabatahtlikuks olemisega?

Midagi konkreetset on korraga raske välja mõelda, aga kogu see energia, mis ma neilt lastelt saan, on lihtsalt super. Need lapsed on väga südamlid. Kui sa kord nende poole-

hoiu võidad, siis hoiavad nad sind väga.

Aga mida sina ise sellest saad?

Mulle meeldib see reaalne tunne, et ma saan midagi ise ära teha ja nende rõõmu jagada. Naudin ka lastega koos töötamist ning nende naeratuste ja uute kogemuste jagamist. Lisaks pean kindlasti ära mainima, et kuna suurem osa organisatsiooni liikmeid on välismaa-

lased, siis olen seal saanud ka väga palju keeleliselt areneda. Suhtlus toimub inglise keeles, mis on mind pannud palju paremini inglise keelt rääkima. Olen pidanud ka tõlkima.

Ja lõpetuseks, miks sa soovitsid inimestel vabatahtlikuna end üles anda?

Kui ma päris aus olen, siis ei soovitakski. Leian, et selline asi peab ise iga inimeseni jõudma, siis on sellest ka kasu.

Kerli Lubja**Miks tegeled vabatahtliku tööga?**

Sõbrannaga kunagi raamatupoes jalutades leidsime sellise huvitava raamatu nagu „Väike elutõdede raamat“. Esimene asi, mis mulle raamatut avades ette jäi, oli suur kiri: HAKKA VABATAHTLIKUKS! Sellest tuli ka kohe mõte, et miks siis ka mitte, eks?! Ma arvan, et igapähele, kelles vähegi headust ja inimlikkust leidub, valmistaks selline tegevus rõõmu ja südamesoojust.

Milles seisneb sinu vabatahtlik töö?

Vabatahtlikku töö, mida ma ei ole jõudnud veel väga kaua tegelikult teha, seisneb siiani selles, et eelmine suvi tegelesin Hanasapäevade vabatahtliku korraldamisega ja terve eelmise aasta pärast seda käisin ma nädalas paar korda oma kodu lähedal asuvas lastekeskuses abiks. Sinna suunatakse pärast koolitunde lähemate koolide õpilasi, kellel on kas kodus või koolis õppimisega probleeme. Enamasti aitasime neil õppida, tantsisime, laulsime ja mängisime koos nendega. Olen selle ajaga omandanud ka päris korraliku soengu ja meigi tegemise oskused.

Millisele inimesele abistamine sobib?

Üldiselt ei saa sellist asja teha inimesed, kes on liiga omaka-supüüdlid ja ainult tulu peal väljas. Kahjuks on tänapäeva maailmas palju inimesi, kes ei oska lihtsat asjadest rõõmu tunda.

Mis see töö sulle annab?

See annab mulle mingis mõttes hingerahu, et ma olen maailmas siiski ka midagi head teinud. Ja ma arvan, et neid ei ole tegelikult üldse palju, kes viitsiksid oma üliväärtuslikku aega kulutada sellistele asjadele.

On sul soovitusi teistele, kes sooviksid ka millegi sellisega tegeleda?

Kui sa tahad millegi sellisega tegeleda, siis mida sa veel ootad? Vabatahtlikku abi on alati vaja ja seda väga paljudes erinevates valdkondades.

Liis Serk

Liisi vabatahtlikutee algas väga lihtsalt - ta nägi kahe klassiõdega oma vana kooli eesti keele klassi seinal kuulutust, millega otsiti laste turvakodusse vabatahtlikke. Sellest ajast peale on ta tegelenud igasuguste ürituste korraldamisega ning ka lastega. Kõige eredamalt on tal meeles see, kui ta oli abis TARTUFFi filmifestivalil ja seal esitati ühte saksa filmi. Ja, oh häda, inime- ne, kes pidi peale panema subtiitriteid, ei osanud üldse saksa keelt. Nii pidi Liis koos ühe teise vabatahtlikuga olema need n-õ SOS-inimesed, et kui järg ära kaob, siis nemad tõlgivad saksa keele ära, et subtiitrite pealepanija teaks, kus järg on. Järg kadus loomulikult ära ja sajad inimesed vaatasid mingi aeg filmi ilma subtiitriteta. Õnneks lõppes kõik hästi ja järg leiti üles. Liisi arvates on emotsioonid ja

kogemused, mida ta on kogunud, olnud võrratud. Tema sõnul ei sobi inimesele selline tegevus juhul, kui ta ootab oma töö eest mingit materiaalist kasu. Enesestmõistetavalt on Liis vabatahtlik vabast tahtest.

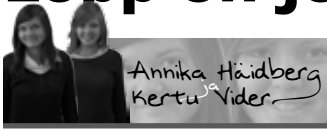
Marie Abel

Marie teeb eraisikuna vabatahtliku tööd Tallinna Lastehaigla Toetusfondi tarbeks. Ta alustas viis-kuus aastat tagasi oma ema suunitlusele, kes varasemast fondiga juba seotud oli. Marie ülesandeks on fondiga seotud üritustest osa võtta ja neid aidata läbi viia. Ta on aktiivselt olnud seotud heategevuslike gala-õhtutega Estonia teatrimajas ja kunstioksjonitega näiteks Kadrioru lossis. Samuti võtab ta osa sponsorite tänuõhtutest Tallinna Raekojas ja iga-aastastest suvepäevadest. Küsimusele, miks ta kõike seda teeb, leiab Marie, et see on talle antud võimalus võidelda parema eesmärgi nimel, panustada laste ravivõimaluste parandamisse ja pole

midagi võrratumat kui positiivne tagasiside, mida ta tehtud töö eest vastutasuks saab.

Lõpp on jõudnud Treffnerisse

Kolmapäev, kell on täpselt neljas vahetund ja aega napib, nii et loodame mõlemad reaalse arvutiinimese sõnaahtrusele ja konkreetsusele. Me ei pea pettuma ja poole tunniga saame teada vist kõik, mida härra Rain Lõpp on nõus jagama inimesega, kellega tavaliselt ainult informaatika-teemadel jutleb, sedagi vaid õpilase-õpetaja tasemel informaatikatunnis. Asume kolmekesi õpetajate toa nahkdiivaneile, mis on vististi uhkeimad kogu majas, ja pärimine võibki alata.

Kellest käib jutt?

Rain Lõpp on informaatikaõpetaja, kes liitus meie kooli õpetajaskonnaga selle õppeaasta alguses. Vastuvõtt on siin tema sõnul ainult hea olnud, kuid samas ei kujutaks selles koolis teisiti ettegi.

Esiteks saame teada, et Rain elab tänases päevas. Teab küll, et sündis Pärnus, 27. oktoobril 1978. aastal, kuid ei mäleta suurt oma lapsepõlvest, peale selle, et see oli ilus ja hea. Käis enne kooli Pärnus ka lasteaias ja suviti ikka mere ääres vanaemal külas, nagu vast enamik meist väiksenä teinud on. Ei mäleta ta täpselt sedagi, kelleks väiksenä saada tahtis, kuid õpetajaks saamine polnud kindlasti kunagi tema eriliseks unistuseks, mis ei tähenda, et talle see töö ei istuks.

Rain on varemgi kooliga kokku puutunud...

Koolis on Rain ise käinud samuti Pärnus, Koidula-nimelises põhikoolis ja hiljem Pärnu Hansagümnaasiumis reaalklassis. Just reaallained ongi talle alati rohkem meeldinud, mis on ka loogiline sellisel elualal tegutseva inimese puhul. Matemaatika ja füüsikaga pole tal kunagi probleeme olnud, viimast tema sõnul kindlasti ka hea füüsikaõpetaja pärast. Humanitaarainetega on kuidas on, vene keel polnud talle kunagi väga meelepärane õppeaine, kuid samas ei tunne ta selle oskamisest ka puudust. Ülikooli

Foto: Tiia Vahula

➤ Rain Lõpp istub kohal, mida veel eelmisel aastal täitis legendaarne Harry Sepp.

sissesamine läks Rainile raskusteta, maksimaalsest sajast punktist sai ta katsetel 99, millest oli rohkem kui küll, et kindlustada endale koht Tartu Ülikooli matemaatikateaduskonnas. Ülikoolis õppiski Rain matemaatikat, spetsialiseerudes statistikale, informaatika oli kõigest kõrvalolev huvi. Kuna Tartus ei vajatud statistikut, ja just Tartusse Rain jääda tahtis, asus ta tööle õpetajana. Alguses Tartu Kutsehariduskeskuses ja nüüd siis meie koolis, kuhu ta sattus suhteliselt juhuslikult - nägi Internetis töökuulutust, mis alles tunni aja eest lisatud, haaras võimalusest ja kuna tahtjaid polnud just palju, saigi siin tööd. Rain arvab, et noortel Treffneris õpihimu on ja mitte ainult informaatikas. Õpetamist aga ei andvat võrreldagi sellega, mis Kutsehariduskeskuses oli. Kunagi loodab ta ka ise lõpetada õpingud ülikoolis, saada bakalaureuse- ja võimalik, et isegi magistrikraadi. Ja raalimajandus...

Arvutid hakkasid Raini huvitama ajast, mil esimesed neist Eestisse jõudsid. Mingis mõttes on arvutivärk neil juba perekonnas, sest ka ta vend

tegeleb raalidega, kuid seda ühes väiksemas firmas. Kodus majaperemees väga palju aega arvuti taga ei viida, muidu ei jääks ju muuks aegagi... Siiski hoiab ta end uusimate info- tehnoloogiliste saavutustega kursis Interneti ja asjakohaste ajakirjade teel.

Oma suurte saavutuste hulka on ta pannud maakondliku maleturniiri võidu Pärnumaa Noortemeistrivõistlustel. Lisaks malele on noorpõlves kuulunud tema hobide hulka ka veel bridž, mille mängimine siiski unarusse on jäänud. Praegu on peale õpetamise ja arvutite huvideks ka lugemine ja filmide vaatamine, mis viivad eemale tavapärasest maailmast. Eriti just ulme ja fantaasiakirjandus. Erilisteks lemmikuteks on Terry Pratchetti raamatud ja kõikvõimalikud tähesõjalised filmid. Kuigi kultuurne inimene, muusikat ta väga palju ei kuula, seega mingeid olulisi eelistusi talle selles suhtes teha ei meeldi. Peale läheb kõik Scootrist Metallicani.

Veel meeldib talle reisida. Mitte küll reisibüroode ja reisipakettidega, mille hinna ja kvaliteedi suhe on kaheldav, vaid

pigem pöidlaküüdiga. Koos abikaasaga on nad nii lausa Prantsusmaale ja tagasi sõitnud. Ainukeseks halvaks küljeks säärase reisimisviisi juures nendib ta tõsiasja, et midagi kindlat ette planeerida ei saa, sest ei tea ju, millal mõni autojuht nii lahke on ja hääletajad peale võtab.

Väike maja metsa sees

Rainil ja ta naisel on elamine Tartu lähedal Vara metsades. Maja on vana ja vajab remonti, sellega Rain vabal ajal tegelebki. Võiks öelda, et tema suurimad hirmud on seotud majaga ja selle heaoluga, kuna juba on nähtud palju hoolt ja vaeva selle korda tegemiseks ning tehtud töö kaotsimineks oleks katastroof. Maamajas elavad peale Raini ja ta naise ka kolm kassi: Esme, Mau ja Sassu. "Maamajas peavad kassid ikka olema, muidu tekiks ju hiirtepuutus!" ütleb Rain.

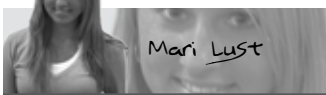
Õpetajatöö on tema jaoks väljakutse omaette ja millegi üle kurta nagu ei oskakski, aga alati tuleb pürgida kõrgemale ja kaugemale, seega pole Rainil hetkel plaanis pensionini õpetajaks jääda, kuid eks näis, mis elu toob...

Foto: Tiia Vahula

➤ Balli uus peremees Peeter ja perenaine Liis-Mariii tahtsid tegelikult veel suuremat show'd teha.

2007. aasta balli staarid sündinud

Pika pingutamise peale õnnestus mul lõpuks kaks säravat treffneristi endaga kaasa haarata ning nendega põgusalt üllatavalt hubases matemaatikaklassis vestelda. Peeter Nummert ja Liis-Mariii Saavaste 10.d klassist on 2007. aasta balli peremees ja perenaine.

Kuidas tunne on?

PEETER: Mulle pole veel kohale jõudnud, et võitsime.

LIIS-MARII: Mulle pole samuti kohale jõudnud, aga väga hea tunne on!

Kuidas esinemiseks ette valmistusite?

PEETER: Põhimõtteliselt oli niimoodi, et meil oli see nii-öelda klassi tutvustus tegelikult pikem, kui me esitada saime,

aga enne etteastet polnud me seda veel läbi proovinudki. Me olime harjutanud tantsimist ja enam-vähem kokku leppinud, mis sammud tantsus kunas tulevad. Peale selle olid meil kirjad valmis ning me teadsime, et loeme neid pärast tantsu, kuid seda, kuidas me tantsimisest kirjadeni jõuame, me läbi harjutanud polnud. Kui saali läksime, küsisime, kus oleks sisenemisjärjekorras kõige parem olla, et me saaksime veel veidi aega kõige ülerääkimiseks, sest meil läks lõpus väga kiireks.

Kõik jäi viimasele minutile?

PEETER: Jah, täpselt. Ukse juures öeldi meile veel, et tulge viimastena, siis esinete ka viimastena, kuid siis tuli balli peremees ja ütles, et me oleme esimesed. Läksime ette, kuigi polnud midagi läbigi arutanud!
LIIS-MARII: Mõtlesime

kõik nii viimasel minutil välja.

Kas teid saatis võistleva klass või läksite omal algatusel?

LIIS-MARII: Klass hääletas. Mida teistest paaridest arvasite ning keda suurimaks konkurendiks pidasite?

PEETER: Ega see tuligi sellises järjekorras, nagu arvasime. Lauri ja Briti tutvustus oli väga hea, eriti Lauri kitarrimäng.

LIIS-MARII: Neid me tundisime ka kõige paremini ja teadsime, milleks nad võimelised on. Lauri ja Brit on tõesti väga andekad inimesed. Ja e-klass oli samuti väga hea.
PEETER: See klaverimäng oli hullult kaval.

Ütlesite, et enne esinemist läks väga kiireks, kuid kui teil see lõpuks tehtud oli, siis kuidas end tundsite, kas kõik siiski õnnestus?
PEETER: Me jätsime oma

tantsukavast umbes poole välja.

LIIS-MARII: Tegelikult tahtsime palju paremat show'd seal teha, kuid see kõik jäi ära.

PEETER: Kui me neid kirju lugesime, siis pidime istuma küünlavalgel, tuled pidid välja lülitatud olema.

LIIS-MARII: Jah, küünlaringis. Lõpuks pidime veel klassi tervitades säraküünlaid käes hoidma.

PEETER: Aga seda me ei jõudnud teha.

On teil juba ka mingeid ideid järgmise aasta balliks?

PEETER: Seda peame oma klassiga arutama.

Ning lõpetuseks: mida selle aasta ballist arvasite?

LIIS-MARII: Mulle meeldis see teema.

PEETER: Kujundus on hästi lahe ja kihvt.

Foto: Tiia Vahula

➤ Simo Lind saab tänu oma sõiduosavusele pool aastat kasutada just sellist Nissanit

Esitleme: Eesti osavaim autojuht!

30. septembril toimus Tartu Autonäituste raames võistluse Eesti Osavaim Autojuht finaaloostus. Eesti osavaim autojuht on meie koolivend Simo Lind 12.b klassist.

Kuidas sul üldse tuli mõte sel autojuhivõistlusel osaleda?

Endal ei tulnudki. Sõbranna ema saatis neti kaudu lingi võistluse testidega, ta teadis et mul olid load olemas ja oli juba ise ka osa võtnud. Testis oli mingi 10-15 küsimust, need tegin ära.

Ma nagu ei mõelnud üldse selle võistluse peale, lihtsalt mingi 5 minutiga panin linnukesed ette ära.

Mis sai edasi?

Siis tuli sõnum, et olete edasi pääsenud teise vooru. See oli ka Internetis. Läksin jälle sinna lehele ja samamoodi täitsin kiirelt, ilma süvenemata küsitluse ära. Üldse ei mõelnud selle peale, et äkki saab edasi. Siis sain jälle sõnumi, et olete oodatud poolfinaali Pärnusse.

Ja poolfinaalis pidid juba sõitma ka?

Jah.

Millised ülesanded seal olid?

Olid tavalised autokooli asjad: slaalom, tagurpidi slaalom, külgboksi sõit. Aga lisaks oli veel sisering ja välisring postidest ja sõitma pidi kahe postirea vahel edaspidi ja tagurpidi täisring, niimoodi, et postide ja auto vahele mõlemalt poolt jääks 15 cm. See pani seal asja paika ka.

Mis võistluse auhinnaks oli? Nissan Note pooleaastane kasutusõigus

Kaua sul juba load olnud on?

16-aastaselt tegin piiratud õigusega load, et vanemaga kõrval võib sõita, aga päris load on mul märtsi algusest 2006.

Ja kaua see auto juba sinu käes olnud on?

Ma sain ta oktoobri keskel. Finaalis õnnestus ühel kaasvõistlejal see auto ära lõhkuda, nii et kaks nädalat oli see remondis. Finaali viimane voor tehtigi teise autoga, enne seda kasutati ainult auhinnaautot.

Mis sinu elus muutunud on pärast auto võitmist?

Vanematel käin Räpinas tihe mini külas ja kooli ei jää nii pal-

ju hiljaks enam. Parkimiskohti võiks kooli juures õpilastele rohkem olla, sest kooli siseõu on mõeldud ainult õpetajatele. Ma tean päris mitut, kes veel autoga koolis käivad.

Mis su hobideks on?

Natuke sporti, saalihokit ja... arvutitega tegelen aeg-ajalt. Õppimise peale kulub ka ikka hullult palju aega. Palju hobisid ei ole, samas vaba aega ka väga palju pole.

Mis sa tulevikus teha tahad, rekkameheks?

Seda kindlasti mitte. Vaevalt et midagi autodega seotut.

Mida tahad veel õelda teistele treffneristidele ja noortele autojuhtidele?

Rohkem sõbralikkust liikluses!

Kooli sünnipäeva tähistati sportides

Maria Sootak
Teele Saarestik

Saalihoki

Kooli 123. aastapäeva raames peetud spordivõistlused algasid esmaspäeval, 27. novembril klassidevahelise saalihoki välkturniiriga. Fännide kisa saatel toimunud avakohtumises osutus võidukaks 12.b klass. Finaalis alistati 2:0 12.d klass. „Teadsime, et me peaks olema kõige tugevamad ja võitma. Eriti rasked mängud ei olnud. Need, keda pidasime tugevateks, ei jõudnudki nii kaugele. Finaal oli küll kõige raskem, aga lõime värvavad ära. Rahul oleme!“ sõnas võitjatiimi liige Jaak Lõivukene.

Fänne oli palju ja jätkus igale võistkonnale. Eriti innukalt elati kaasa omadele, kuid poolehoidu jagus ka paralleelklassidele.

Edukaimateks rebasteks osutusid 10.a klassi esindajad, kes küll kolmanda koha mängus kaotasid 11.a-le 0:2.

Korvpall

Päev pärast saalihokit asusid võistlustulle kossuässad. Kuna mitmed treffneristid puutuvad alaga kokku palju tihedamini kui kord nädalas, võis kohati näha suhteliselt professionaalset mängu.

Finaalis jooksid platsile taas-kord humanitaar- ning reaalklassi abiturientid. Need olid 12.a ja saalihokis teisele kohale tulnud 12.d. Võrreldes teiste kohtumistega võitis 12.a seekord ülikindlalt, lõppseisuga 16:8

„Hea meel on muidugi tüdrukute üle, kes nii tublilt ikka mängisid ja vahe sisse tegid,“ kommenteeris finaali Kristjan Oinus.

Kolmanda koha mängus olid vastamisi 10.a ja 11.d. Vanus ja kogemus tegid oma töö ning pronksikohale jõudsid skooriga 5:3 üheteistkümnendikud.

Võrkpall

Võrkpalliturniiri võitis 11.b klassi võistkond 12.a ees 15:7. Kolmanda koha mängus oli parem 11.a klass, võites 11.c-d neljapunktilise eduga 15:11. Võiduga jäadi muidugi rahule

ja konkurentide kohta sõnas võistkonnaliige nii: „Vastased on aastaga arenenud, aga meie oleme rohkem!”

Kui treffnerist juba midagi ette võtab, siis teeb ta seda hingega. Osavõtjad läksid platsile üli-keskendunud nägudega ja andsid igal sekundil endast parima. Ei kardetud kõva maapinda ega suurt ja hirmuäratavat võrku. Kaalul oli ju ikkagi klassi au! Ja seda kaitsesid edukalt kõik osavõtjad.

Publikumenu oli nüüdki sama suur kui teistel aladel. Ja miks ka mitte? Seal oli ju tegelikult põhjust punktide üle hõisata kõige rohkem, sest neid tuli lausa robinal.

Saalihoki õpilaste ja õpetajate vahel

Saalihokiturniiri võitsid taas-kord õpetajad üldtulemusega 10:7. Kümnendate klasside koondvõistkonda võitsid pedagoogid 3:2, üheteistkümnendaid 5:4 ja abiturientidest saadi jagu tulemusega 2:1.

Õpetajate eeliseks võib lugeda head üksteisemõistmist platsil ja mis seal salata - ka platsi kõrval. Neil on ju võimalus mitu korda nädalas koos trenni teha ja kokku mängida.

Platsil unustati omavahelised erimeelsused klassiruumis ja mängiti nagu võrdne võrdsega. Kired löid lõkkele ja eks esines ka sohitegemist. Mõni õpetaja prantsatas saalipõrandale mürtsatusega pikali ja oigas - kas häbist või valust, raske öelda. Kuid ikka tõusti püsti ja mängiti edasi. Nagu tulemus-teski kajastub, polnud õpilased üldse kaugel viigist (kusjuures kümnendike esimest värvavat ei loetud) või isegi võidust.

„3-4 aastat on õpetajad pidevalt koos mänginud, selles suhtes peabki edasiminekuks olema. Nüüd on ainult tagasilööki oodata,“ lausus Uve Saar, kes leidis ka, et mängimine tekitab hasarti ja positiivseid emotsioone.

Nagu arvata oli, elati õpilastele jõudsalt kaasa. Kuid oma osa said ka õpetajad, eriti kui juhtusid värava lööma. Teravaid kommentaare pilluti siis igas suunas, aga südamesse ei võtnud neid loodetavasti keegi.

Foto: 3x Anni Jatsa

► Innukusest osalejatel juba puudust ei tulnud

„SOPS“

Kolmapäeval, 29. novembril, toimus korvpalli viskevõistlus „SOPS“, mille võitis kolmandat aastat järjest Liisi Sokman (12d). Igal osavõtjal oli kolm võimalust korvi tabamiseks ja visked toimusid järjest kaugemalt. Liisi ise ütleb, et tema jaoks on kaugemalt kergem „sopsata“ kui lähedalt.

„Ma olen väga rõõmus, mis muud!“ sõnab neiu vahetult pärast võistlust.

Vilistlasturniir korvpallis

Seekordsel vilistlaste korvpalliturniiril olid parimad kõige värskemad lõpetajad - eelmise kevade lend sai ülinapi ühepunktalise võidu „vanurite“, 1999. aastal lõpetanute võistkonna üle skooriga 29:28. Pinge kestis kuni kohtuni-ku vileni, olles selleks hetkeks jõudnud juba võimla kõrgete lagedeni. Kolmanda koha mängus osutus võidukaks 2005. aasta lend alistades 2000.-nda oma seisuga 44:37.

Nõukogude sõjaväes olles hakkasin kirjutama ballaadi jõuluõhtust, kus eri põlvkondade elavad ja surnud jõuluõhtul ühisesse ringi kogunevad, aga lõpetamata see jäigi. Arvan, et see oli 1984. aasta jõulude ajal. Kolm salmi olid mul siiani meeles.

Mahajäetud taluase
laane piiril vastu sood.
Vanas koplis seisva kase
kohta käisid mitmed lood.

Vaevatuna kurjast vaimust
sisemise valu hoos.
Karjapoiss kord jõuluõhtul,
ennast kase otsa poos.

Sellest peale taliteedel,
ahervare lähedalt.
Sume valgus kumas reele,
hääli kostus kase alt.

/...../

Toomas Jürgenstein

Kui hea on olla,
Lihtsalt olla...
Hommikul ärgata,
Päikest siis märgata,
Hingata, naerda,
Laulda ja vaikida,
Päiksega tõusta
Ja kuud õhtul jälgida.

Ljubov Titova

KUNA JUBA

Uve Saar

Maa on must
ja tunne on hall
millal küll tuleb üks habe ja trall
millal küll tuleb üks kinnas ja sall

Lumi võiks tulla
ja hinge mult viia
Kui tuleks üks valgus
siis oleks see algus
siis oleks see algus, mis oleks mu
valgus

Jõul tulla võiks juba
sest oodanud olen ju ammu ma teda
Siis istuda tahaks ja küünla ka läidaks,
vaataks kuuske ja vaataks tuba
ning mõtleks, kas tõesti on lõpuks
mul luba
olla nii nagu ise ma tahan
olla see, kes ma olen ja ei mingit uba
Kuna juba

Võib ju oodata päkapikke
Võib ju unistada valgest maast
Võib ju rutata ajast ette ...
Kuid jõulud on koletu kaugel
Ja jõluaeg saladust täis ...
Kas päkapikk külas sul
käib?

B. Alverile mõeldes
Eha Paabo

Õnnelikud jõulud Eedenis

Pretty CHR/Everwoman
VIVA Elektroonika
SuperHyperMusicbox
Idealkosmeetika

Sportland
Lindex
A & G
Mida veel?

ÜhisHansa tarbelaen
Jõluaeg on käes.

Katrin Ojaveer

Päike pistab
oma kiirtevihu
paksu pilve tagant välja
ja puhub mulle sõõrmeisse
lumetolmu.

Aare Ristikivi

